EURÓPSKA
KOMISIA

V Bruseli 24. 6. 2020
COM(2020) 262 final

ANNEXES 1 to 2

PRÍLOHY

k

OZNÁMENIU KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

Ďalší postup pri zosúlaďovaní *acquis* bývalého tretieho piliera s pravidlami ochrany údajov

PRÍLOHA I: Akty, ktoré patria do rozsahu preskúmania, ale nevyžadujú si zmeny

Akty, ktoré neobsahujú osobitné pravidlá ochrany údajov, a teda nie sú „zachované v predchádzajúcom stave“, čo znamená, že smernica o presadzovaní práva sa na ne už vzťahuje (7 aktov):

1. rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi[1];
2. rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii[2];
3. spoločná pozícia Rady 2005/69/SVV z 24. januára 2005 o výmene určitých údajov s Interpolom[3];
4. rámcové rozhodnutie Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie[4];
5. rámcové rozhodnutie Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu[5];
6. rámcové rozhodnutie Rady 2008/947/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky a probačné rozhodnutia na účely dohľadu nad probačnými opatreniami a alternatívnymi sankciami[6];
7. rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii[7].

Akty, ktoré obsahujú odkaz na rámcové rozhodnutie Rady 2008/977/SVV, ktorý sa má vykladať ako odkaz na smernicu o presadzovaní práva podľa jej článku 59 ods. 2, a neobsahujú žiadne osobitné pravidlá ochrany údajov (3 akty):

1. rámcové rozhodnutie Rady 2009/829/SVV z 23. októbra 2009 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi Európskej únie[8];
2. rámcové rozhodnutie Rady 2009/948/SVV z 30. novembra 2009 o predchádzaní kolíziám pri výkone právomoci v trestných veciach a ich urovnávaní[9] a
3. smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/99/EÚ z 13. decembra 2011 o európskom ochrannom príkaze[10].

---

1 Ú. v. ES L 190, 18.7.2002, s. 1 – 20.
2 Ú. v. EÚ L 196, 2.8.2003, s. 45 – 55.
3 Ú. v. EÚ L 27, 29.1.2005, s. 61 – 62.
4 Ú. v. EÚ L 76, 22.3.2005, s. 16 – 30.
5 Ú. v. EÚ L 328, 24.11.2006, s. 59 – 78.
6 Ú. v. EÚ L 337, 16.12.2008, s. 102 – 122.
7 Ú. v. EÚ L 327, 5.12.2008, s. 27 – 46.
8 Ú. v. EÚ L 294, 11.11.2009, s. 20 – 40.
9 Ú. v. EÚ L 328, 15.12.2009, s. 42 – 47.
10 Ú. v. EÚ L 338, 21.12.2011, s. 2 – 18.

Akty, pri ktorých sa už rokuje o zmenách (2 akty):

1. rozhodnutie Rady 2008/633/SVV z 23. júna 2008, ktorým sa upravuje prístup k údajom vo VIS na účely predchádzania teroristickým trestným činom a iným závažným trestným činom, ich odhaľovania a vyšetrovania[11] a ktoré sa ruší podľa návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 767/2008, nariadenie (ES) č. 810/2009, nariadenie (EÚ) 2017/2226, nariadenie (EÚ) 2016/399, nariadenie XX/2018 [nariadenie o interoperabilite] a rozhodnutie 2004/512/ES a zrušuje rozhodnutie Rady 2008/633/SVV[12];
2. nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov[13]; ruší sa podľa návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o zriadení systému Eurodac na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie nariadenia (EÚ) č. 604/2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, na zistenie totožnosti neoprávnene sa zdržiavajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osôb bez štátnej príslušnosti a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme Eurodac na účely presadzovania práva (prepracované znenie)[14].

Medzinárodné dohody, ktoré zaväzujú výlučne členské štáty alebo štáty schengenského priestoru, ktoré sú povinné transponovať smernicu o presadzovaní práva do svojich vnútroštátnych právnych poriadkov a v prípade ktorých sa na spracúvanie osobných údajov príslušnými orgánmi na účely presadzovania práva podľa takýchto dohôd vzťahujú vnútroštátne právne predpisy, ktorými sa transponuje smernica o presadzovaní práva (3 akty):

1. Dohovor vypracovaný na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii o vzájomnej pomoci a spolupráci medzi colnými správami (Dohovor Neapol II)[15];
2. Akt Rady z 29. mája 2000, ktorým sa v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii stanovuje Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie[16];
3. Dohoda medzi Európskou úniou a Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom o uplatňovaní určitých ustanovení Dohovoru z 29. mája 2000 o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie a jeho protokolu z roku 2001[17].

Dohoda o vzájomnej právnej pomoci medzi EÚ a USA:

1. Dohoda o vzájomnej právnej pomoci medzi Európskou úniou a Spojenými štátmi americkými[18].

---

11 Ú. v. EÚ L 218, 13.8.2008, s. 129 – 136.
12 COM(2018) 302 final.
13 Ú. v. EÚ L 180, 29.6.2013, s. 31 – 59.
14 COM(2016) 272 final – 2016/0132 (COD).
15 Ú. v. ES C 24, 23.1.1998, s. 2 – 22.
16 Ú. v. ES C 197, 12.7.2000, s. 1 – 2.
17 Ú. v. EÚ L 26, 29.1.2004, s. 3 – 9.
18 Ú. v. EÚ L 181, 19.7.2003, s. 34 – 42.

PRÍLOHA II: Akty, ktoré si vyžadujú zmeny

1. rámcové rozhodnutie Rady 2002/465/SVV z 13. júna 2002 o spoločných vyšetrovacích tímoch[19];
2. rozhodnutie Rady 2005/671/SVV z 20. septembra 2005 o výmene informácií a spolupráci v oblasti trestných činov terorizmu[20];
3. rámcové rozhodnutie Rady 2006/960/SVV z 18. decembra 2006 o zjednodušení výmeny informácií a spravodajských informácií medzi orgánmi presadzovania práva členských štátov Európskej únie[21];
4. rozhodnutie Rady 2007/845/SVV zo 6. decembra 2007 o spolupráci medzi úradmi pre vyhľadávanie majetku v členských štátoch pri vypátraní a identifikácii príjmov z trestnej činnosti alebo iného majetku súvisiaceho s trestnou činnosťou, ktorým sa členským štátom ukladá povinnosť zriadiť úrady pre vyhľadávanie majetku a stanoviť rámec na výmenu údajov medzi úradmi členských štátov pre vyhľadávanie majetku[22];
5. rozhodnutie Rady 2008/615/SVV z 23. júna 2008 o zintenzívnení cezhraničnej spolupráce, najmä v boji proti terorizmu a cezhraničnej trestnej činnosti[23], a rozhodnutie Rady 2008/616/SVV z 23. júna 2008 o vykonávaní rozhodnutia 2008/615/SVV o zintenzívnení cezhraničnej spolupráce, najmä v boji proti terorizmu a cezhraničnej trestnej činnosti[24];
6. rozhodnutie Rady 2009/917/SVV z 30. novembra 2009 o využívaní informačných technológií na colné účely[25];
7. dohoda medzi Európskou úniou a Japonskom o vzájomnej právnej pomoci v trestných veciach[26];
8. smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach[27];
9. smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/413 z 11. marca 2015, ktorou sa uľahčuje cezhraničná výmena informácií o dopravných deliktoch súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky[28];
10. smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/681 z 27. apríla 2016 o využívaní údajov zo záznamov o cestujúcich (PNR) na účely prevencie, odhaľovania, vyšetrovania a stíhania teroristických trestných činov a závažnej trestnej činnosti[29].

---

19 Ú. v. ES L 162, 20.6.2002, s. 1 – 3.
20 Ú. v. EÚ L 253, 29.9.2005, s. 22 – 24.
21 Ú. v. EÚ L 386, 29.12.2006, s. 89 – 100.
22 Ú. v. EÚ L 332, 18.12.2007, s. 103 – 105.
23 Ú. v. EÚ L 210, 6.8.2008, s. 1 – 11.
24 Ú. v. EÚ L 210, 6.8.2008, s. 12 – 72.
25 Ú. v. EÚ L 323, 10.12.2009, s. 20 – 30.
26 Ú. v. EÚ L 39, 12.2.2010, s. 20 – 35.
27 Ú. v. EÚ L 130, 1.5.2014, s. 1 – 36.
28 Ú. v. EÚ L 68, 13.3.2015, s. 9 – 25.
29 Ú. v. EÚ L 119, 4.5.2016, s. 132 – 149.